

Monahia Siluana Vlad

Scrisori către părinți

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului
TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

DOXOLOGIA
Iași, 2012

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
Scrisori către părinți	7
Doamne, ajută-mi să cobor în străfundurile mele și să-mi vorbesc mie, fetiței care eram	20
Mi-am amintit de modul în care am primit vestea că mama o să mai aibă un copil	24
Eu pot cu Tine să fac voia Ta și să Te slăvesc și să fiu bucuroasă și slobodă de orice m-ar împiedica să fiu bucuroasă cu și în Tine!	26
Sunt eu, embrionul!	29
Merit să fiu judecată	39
Scrisori către părinți	42
Păi, dacă TATA a zis, atunci așa e, nu?	50
Nu te iubesc. Sunt ca tine: nu iubesc pe nimeni	56
Mami, mă iubești?	62
Însă din neștiință ce am făcut?	66
Acum sunt furioasă și revoltată	71
Dumnezeu nu are nevoie de multe vorbe	79
Numai Tu îmi poți reda sănătatea mintală pe care am pierdut-o prin comparație și competiție	90
Mi-a picat așa de greu răspunsul muștrător pe care i l-ați dat unei doamne	93
Cine e copilul interior? Dar umbra?	97
A existat sau nu a existat? A existat!	119
Am ales să iert	123
Scrisorile unui codependent către părinții săi	129
O amintire de la grupa mijlocie	132
Doar după ce mă voi elibera de schemele mele, mă voi putea bucura de Domnul cu-adevărat?	137
Ajută-mă, Doamne, ca postul acesta să fie prilej de întâlnire cu copilul din mine și prilej să-i spun că-l iubesc	139

Doamne, vezi-mă, cea care eram atunci, vezi neputința aceea de a mă împotrivi	143
Respingând „sabia” menită să treacă prin sufletul nostru, ne respingem copiii	150
Sărmanul meu tata! L-am ținut în iad peste treizeci de ani cu neiertarea mea.....	152
Binecuvântarea a fost ca și cum i-aș fi purtat pe brațe de la o stare la alta	155
Dragi părinți, copiii voștri vă iubesc!	159
Figura din oglindă	162
Oare și Domnul bate ușor din picior a nerăbdare când încep eu să vorbesc?	164
Iar nu știu ce să fac.....	169
Voi fi în comuniune cu tata și pe cealaltă lume? E cel mai îngrozitor lucru care mi s-ar putea întâmpla!	172
Doamne, vreau să simt iubire	174
De ce până acum, fiind în Biserică și spovedindu-mă, nu m-am „tămăduit”?	178
Se răzburau pe mine, singurul lor copil? De ce?.....	183
Piedici pe care le simt în calea împăcării cu viața mea.....	188
Piedici în calea împăcării	191
Însuși trupul Său a fost și îmi este hrană fără de care aș muri din nou	195
Cum voi ști că m-am împăcat cu ei?.....	199
Durerea devine altfel, altceva, nu mai e suferința aceea fără sens care mă arunca în deznădejde și ură.....	202
Cer îndurare!	205
Tot despre părinți	216
Aș vrea să scap de lanțurile din copilărie	218
Mi-am văzut frica	223
Am încetat brusc să mai fiu copil la despărțirea părinților mei	226
Ce faci când cineva te rănește și tu îl „înțelegi”?	228
Dumnezeu pare un fel de „meșter” care repară greșeala părinților de a da naștere copiilor.....	230
Cum am putea sublinia mai bine importanța poruncii Decalogului?.....	233

Mamă rea.....	235
Fragment din scrisoarea unui fiu care și-a blestemat mama și el a fost blestemat de ea	238
De la mama Ioanei	242
Doamne, binecuvântează-o pe mama mea, pentru tot ce mi-a făcut	243
Cred că vă datorez rândurile acestea.....	253
De fiecare dată sunt „gata-gata” să vă scriu „tot”	267
Responsabilitatea mea: să renunț la omul bolnăvicios creat de mintea mea.....	270
Doamna învățătoare.....	274
Cred că singura piedică sunt eu	278
Seminarul iertării	282

Cuvânt de lămurire

Cuvintele din cartea de față sunt și ele culese din cele trimise nouă din nevoința lăuntrică a celor ce au ales să lucreze cu noi pentru a-și vindeca rănilile sufletești cu mila și harul lui Dumnezeu.

Nădăjduim că scrisorile și rândurile cuprinse în această carte vor fi primite de cititor cu rugăciune pentru a le înțelege în dubul în care au fost scrise. Altfel sentimentele și resentimentele omenesți care exprimă durerea sufletului rănit ar putea fi catalogate ca pătimase și chiar considerate călcarea poruncii de a ne cinste părinții. Rugăciunea însă ne va ajuta să înțelegem mai profund că vindecarea sufletului nu se poate dobândi fără asumarea durerilor lui (trăite de noi ca patimi) și oferirea lor lui Dumnezeu, Singurul Vindecător. Această oferire se face prin pocăință, Spovedanie, Împărtășanie, iertare în Sfânta Biserică.

Mărturiile atât de vii din această carte ne vor mai ajuta să înțelegem că fiecare om, fiecare persoană în parte lucrează la vremea sa și în felul său cu harul lui Dumnezeu și că nici o vitregie a vieții nu ne poate despărți de Bucuria unei vieți depline în Hristos.

*Cu rugăciune și încredere,
Monabia Siluana Vlad*

Mulțumesc, Sofronia

Între o împărtășanie și următoarea, brana noastră este chemarea Doamne, venită din adânc, rostită neînțet, nu prin cuvinte, ci ca o stare permanentă a inimii ce-L recunoaște uimită pe Dumnezeu și numai pe El, în toate. Acest Doamne este un fel de cântare continuă a inimii, de admirație și mulțumire, încredințare că El e veșnic cu noi și putem, ca atare, să nu mai greșim.

Părintele Miron

Scrisori către părinți

Draga mea mămică,

Fără prea multe introduceri aș vrea să-ți spun că te iubesc, că te-am iubit mereu, chiar și atunci când mă băteau, chiar și atunci când mă abuzai. Din cauza asta poate, a prea multei iubiri pe care nu știu să o gestionez, azi am probleme emoționale grave pe care mă chinui să le numesc, să le vindec cu ajutorul lui Dumnezeu și al terapiei spre care m-a îndreptat. Sunt codependentă, așa cum ești și tu, și totuși diferit, pentru că eu vorbesc din experiența „copilului” și trebuie să-ți scriu această scrisoare, ca parte a procesului de recuperare pe care-l urmez.

Tu nu știi, firește, toate aceste lucruri și multe altele, pentru că de când m-am căsătorit, și chiar de mai înainte, am simțit nevoia imperioasă de a mă despărți de tine, de a lua distanță... Mai mult ca o măsură de protecție. Dincolo de orice, de dragostea pe care ți-o port și pe care am simțit-o, cu ajutorul lui Dumnezeu, mai mult după „Seminarul iertării”, eu mereu m-am temut de tine. Și nu m-am temut că vei da în mine cum îți intrase la un moment dat în obicei să faci aproape zilnic, ci m-am temut că viața mea nu va mai fi viața mea... M-am temut de felul în care ai irumpt în intimitatea mea, de felul în care mi-ai dirijat viața uneori fără să mă întrebi, fără să-mi spui ce ai de gând pentru că... mamele știu mereu ce-i mai bine pentru copilul lor, nu? Sau: „Nu-mi spune tu mie ce să fac, de când învață oul găina?”. Unele lucruri pe care mi le amintesc încă îmi fac foarte rău, încă mă dor acolo, în piept, în străfundul inimii

mele, dar Îi mulțumesc lui Dumnezeu că m-a învățat ce înseamnă binecuvântarea. Mamă, de când am făcut „Seminarul iertării”, de când am început să te binecuvântez, eu văd în tine ceva ce nu am văzut niciodată, am încetat să te mai acuz, dar și să te mai scuz, pentru că mă învărteam între aceste două extreme. Fie a te acuza și apoi a mă simți mizerabil că am putut avea un asemenea gând. Fie a te scuza și a găsi un alt țap ispășitor, de regulă pe mine. Nu puteam să te scuz pe tine și să nu mă acuz pe mine sau pe bunica, sau pe tata, sau pe Dumnezeu... pe care înainte Îl numeam viață, destin, noroc, soartă...

Aș vrea să-ți mai spun că în inima mea tu ești învăluită de o lumină pe care nimeni și nimic nu a șters-o. E lumina din copilărie când te descriam în compuneri drept „cea mai frumoasă mamă din lume”, e lumina zilei aceleia cu noi două, alături, mergând spre soare, iar colțul rochiei tale cu margarete (o mai ai???) îmi flutura pe obraz... atunci mă uitam la tine cu coada ochiului și eram grozav de mândră că ești mama mea. Te-am iertat pentru lipsa ta de iubire din unele momente sau, poate că m-am exprimat greșit, pentru felul în care nu ai știut niciodată să arăți că mă iubești... Să știi, mamă, că sunt un copil mare acum, cu mica mea familie și cu oameni pe care îi iubesc din inimă și totuși nu știu cum să fac față îmbrățișărilor sau sărutărilor. Uneori mă ghemuiesc ca un arici pentru că nu știu cum să fac să dăruiesc iubire dacă eu însămi nu am primit când eram copil. Știu că bunica îți spunea adesea: „copilul trebuie iubit în somn”, uneori îți spunea asta chiar de față cu mine... și mă durea. Și dacă ai ști, mamă, de câte ori mă prefăceam că dorm când intrai

tu în cameră și așteptam să mă iubești, așa cum spunea bunica. Nu știu dacă îți dădeai seama că mă prefac... eu mă chinuiam să stau nemișcată, și așteptam cu ochii închiși să vină dragostea ta... și ea nu venea.

E straniu, când închid ochii și încerc să-mi amintesc senzații legate de tine, eu nu simt mângâierile tale (m-ai mângâiat vreodată, mămica mea?), ci durere, durere fizică. Ca atunci când mă băteai cu dosul palmei, cu pumnii și îmi trăgeai mai ales peste față și în cap, ca și cum ai fi vrut să nu mai existe fața asta care îți poartă trăsăturile, când îmi trăgeai peste gură, ca să nu mai spun nimic niciodată, ca să nu mai plâng și cu cât plângeam mai tare, cu atât mă loveai mai tare. Știi, de atunci eu am învățat să plâng în mine, acolo unde nici tu, nici nimeni nu putea să ajungă. S-a scris în mine, mamă, felul acesta de a-mi plânge durerea, pentru că și astăzi, când plâng, chipul mi se împietrește, nu scot nici un sunet iar lacrimile curg în neștire. De multe ori m-am întrebat cum poate mirosul acela bun și iubit să mă lovească așa? Cum pot mâinile acelea fine și frumoase, pe care le-am lăudat mereu, să se întorcă, să se strângă, să se repeadă cu violență asupra capului meu? Știi, mamă, nu ți-am povestit... Știi ce greu e să mergi la școală, la liceu – mamă, nu la grădiniță, – plin de vânătaii, cu buza spartă, cu urme de unghii pe obraz, cu sufletul cât un purice, când toți, absolut toți oamenii pe care îi întâlnești, de la profii cei mai ne-suferiți la prietenii cei mai buni, te întrebă „ce ai pățit?”. Știi câte minciuni a trebuit să spun, unele chiar penibile (i-am spus profei de română că m-a zgâriat pisica... dar noi nu aveam pisică... și mi-a spus în fața clasei: „Dar pisica dă și cu pumnul?” pentru că făcea aluzie și

la ochiul vânăt)... Știi de câte ori m-am dat cu fond de ten ca să acopăr urmele nebuniei tale... Dar gaura din inima mea, mamă, cine sau ce putea să o acopere?

Firește, acum când mă pregătesc să devin psiholog, înțeleg, mămica mea. Înțeleg că te urai cu o furie pe care o proiectai pe mine. Înțeleg că te vedeai pe tine când mă loveai numai peste cap și peste față. Că, pedepsindu-mă pe mine, tu te pedepseai pe tine... Înțeleg și cât de miserabil te simțeai când veneai să-mi aduci ceva de mâncare pe o farfurie, după ce mă băteai. Cât de calmă erai și cât de eliberată. Mă uitam cu ură la tine, cu ura și cu revolta copiilor care ajung să-și omoare părinții (și despre care „lumea” spune: „Ce monștri, fă copchii, că uite ce pățești”...). Și nu-ți spuneam nimic. Mă atingeai atunci pe spate, mimând o mângâiere poate, dar spatel meu nu mai simțea nimic, mamă. Mă atingeai pe creștet, dar capul meu pe jumătate era amorțit și pe jumătate dura. Durea înăuntru, durea și fierbea de ură, ură față de tine, ură față de mine că stăteam să-mi faci asta, ură față de durerea mea și față de neputința mea de a-mi pune gâtul în ștreang, ură față de viața nenorocită și fără sens pe care o duceam, ură față de toți oamenii care trăiesc normal, față de orice făptură care trăiește fericită și ocrotită... Și dorința aceea să mor, să se crape pământul și eu să intru în adâncul lui, unde tu nu mă poți ajunge. Mamă, câtă durere am trăit, unde a încăput oare?

Nimic nu te scuză, mamă. Totul te justifică, dar nimic nu te scuză. Știu că bunica mea (abandonată ea însăși de părinți și înfiată și abuzată în fel și chip) nu a fost niciodată afectuoasă față de tine... La urma urmei, ea îți spunea: „Copilul să-l iubești numai în somn...”

iar dacă asta era filozofia ei de viață, nu-mi imaginez ce dor de iubire și de mamă trebuie să fi fost în tine... Și știu că adesea, când vă certați, unul din lucrurile pe care i le reproșezi, de ani de zile și până azi, e că „nicio dată nu m-ai mângâiat, nicio dată nu m-ai luat în brațe” și ea se scuza și tu plângeai și atunci, în clipele acelea, eu înțeleg de ce am ajuns cu toții aici și vă iubesc și plâng în mine și-L rog pe Domnul meu, Care e și al vostru, să vă binecuvânteze și să lucreze în voi cum a lucrat și în mine... și să vă salveze cum m-a salvat și pe mine.

Ți-am ascuns multe lucruri, mamă. Foarte multe lucruri urâte care mi s-au întâmplat și pe care mi-a fost frică să ți le spun. Frica grozavă că nu mă vei mai iubi, că nu voi mai fi suficient de bună în ochii tăi, că mă vei socoti pe mine vinovată, așa cum mă socoteai când îți povesteam ceva de școală, de situații când profesorii sau părinții altor copii, despre care îți povesteam, chiar greșeau. Atunci, tu le găseai mereu o vină copiilor, ignorând că și adulții au greșelile lor. Îmi pare rău și acum că unele lucruri trebuie să ți le ascund, de data asta nu de frică, ci din obișnuința de a-ți ascunde mereu câte ceva și poate și din dorința de a mă proteja de întrebările tale. Aș vrea să-ți mai spun că mi se rupe inima de duioșie când văd sau aud despre mame care se înțeleg cu fiicele lor, pentru că mă gândesc la noi două, la eșecul relației noastre mamă-fiică. Știu că în momentele tale de tandrețe îmi spuneai că mama și fiica trebuie să fie ca două prietene și mi se părea minunat în inima mea când auzeam asta. Apoi te transformai iarăși în mama aceea pretențioasă și abuzatoare și nervoasă, care doar țipa, țipa, țipa întruna și care îi

acuza pe restul de nefericirea ei și care mă înjura atât de urât și mă blestema și mă lovea în neștire. De curând am aflat, mamă, ca nici măcar nu e bine ca mama și fiica să fie „prietene” și nici să faci din copilul tău un partener de viață nu e bine, așa că nu-mi mai pare chiar așa de rău că nu am fost prietene.

Mi se pare o minune că L-am găsit pe Dumnezeu în iadul care a fost viața mea. De fapt, El m-a găsit pe mine... Să știi că e tare diferit de ceea ce aveam eu în cap și încă mai am. Aș vrea să-ți vorbesc uneori despre El, dar nu știu cum să fac, cum să zic, așa că vorbesc despre tine cu El și știu că te iubește și te așteaptă și pe tine. Mă rog în fiecare zi pentru tine, pentru omulețul acela chinuit din lăuntruul tău, pentru inima ta abuzată de toți și de tine însăși. Mă rog și pentru mine, copilul abuzat, mă rog și pentru bebelușul care eram în burta ta și mă îngrozesc câte am trăit noi două încă de pe atunci chiar. Eu știu că tata te bătea când aveai burtica mare, mare și că tu îți protejai burta cum puteai și atunci el te lovea în cap și pe spate până te învinețea și pentru asta îți sărut mâna, mamă... Că m-ai născut, că ai ales să mă naști, deși viața ta era un iad încă de pe atunci. Am dus cu mine, mamă, frica aceea pe care o simt încă din burta ta, vinovăția de a mă fi născut, neputința de a face față necazurilor vieții, oricât de mici ar fi ele.

Acum mă vindec, mamă, dar lupta e grea și dure-roasă și uneori cad și mă descurajez și o iau de la capăt și strâng din dinți și mă ridic și plâng și nu-mi mai doresc nimic, decât să mă vindec.

Te iubesc, mamă, și te iert din toată inima pentru lipsa ta de înțelegere și de duioșie față de mine, pentru

pretențiile tale, pentru felul în care mă obligai să port ce voiai tu, pentru felul în care râdeai de mine, de fizicul meu, pentru umilințele pe care le-am înghițit de fiecare dată când a trebuit să mă dezbrac de față cu tine... și uneori nici măcar nu trebuia, dar voiai tu așa și eu mă executam... pentru bătăile tale, te-am iertat și ți-am zis asta la telefon, într-o zi, din senin.... și știu că, în ciuda reacției tale agresive: „N-am nevoie de iertarea ta!”, știu că te-ai bucurat și te-ai liniștit.

Când mă gândesc la tine, mamă, nu mai simt nici revoltă, nici frică, nici dragoste codependentă. Când mă gândesc la tine, Îl pun pe Dumnezeu între noi și El îmi arată cât ești de delicată, de neputincioasă uneori, de vulnerabilă în agresivitatea ta, de fragilă în propria ta opinie despre tine și despre lume. Mă rog Lui să te binecuvânteze, să-ți dea ani mulți și sănătoși și să te aducă și pe tine la credință, în același mod blând în care a făcut-o cu mine.

Constat că, în scurta mea scrisoare, nu ți-am făcut nici un reproș și e cumva atipic pentru relația noastră, în ansamblul ei. Sunt pe cale să închei această scrisoare lăsând lucrurile așa cum sunt. Nici n-aș ști ce reproș să-ți fac. I le-am dat pe toate Lui, în multele mele plânsuri din ultima vreme, pentru că, scumpă mea mamă, au fost atât de multe. Aș fi vrut să cresc lângă tine, mai mult decât am crescut, să mă îmbăt de mirosul corpului tău când eram copil. Miros care și acum mi se pare cel mai frumos și mai curat și mai cald miros din lume. Aș fi vrut să mă fi ținut mai mult în brațe și să mă bați mai puțin. Să fi știut să mă ascuți mai mult. Știu acum, după terapie, că Dumnezeu mi-a făcut un mare dar și

m-a păzit de multe când a hotărât ca eu să cresc la bunici. Și știu acum că fiecare facem ce putem în condițiile de maximă criză ale vieții noastre. În viața ta au fost multe, nu știu ce înseamnă să ai zece ani și să trebuiască să ai grijă, trei luni de zile, de mama ta în ghips, de micuța gospodărie de la țară. Nu știu ce înseamnă să fii singurică într-un oraș mare, mereu la gazde, mereu ducând lipsă de câte ceva. Nu m-am gândit niciodată ce trebuie să fi îndurat tu printre străini, copil fiind. Și mă înduioșez când îmi dau seama că știi prea bine ce înseamnă să mănânci numai covrigi ca să-ți poți cumpăra o carte pentru că, mamă scumpă, am moștenit de la tine iubirea asta mare pentru cărți.

Sunt bucuroasă că relația noastră s-a îmbunătățit vizibil și că îți pot spune ce gândesc, chiar lucrurile care mă dor sau te dor. Nu mă mai tem de supărările tale pentru că nu mă mai definesc în raport cu stările tale. Eu exist pentru că vrea Dumnezeu ca eu să exist și mai mult decât atât, El vrea să învăț să mă bucur de viața mea, așa cum este ea. Și de când L-am cunoscut, a devenit foarte frumoasă.

Te iubesc. Rămâi cu bine, scumpa mea mamă, Domnul să te binecuvânteze acum, azi și mereu.

Fetița ta (verde)... să nu râzi, poate într-o zi o să-ți povestesc mai multe.

P.S. Sunt mândră de tine că ai învățat singură să scrii mesaje pe mobil și mă bucur enorm când îmi scrii mesaje atât de elaborate despre tine și despre viața ta. Poate, cine știe, vom putea recupera multe tăceri în felul acesta.

Dragul meu tată,

Mă simt ciudat că trebuie să-ți scriu acum o scrisoare; am amânat momentul cât am putut. Dacă scrisoarea mamei a curs pur și simplu din penița mea virtuală, presimt că lucrurile vor sta diferit cu tine. Nu pentru că mi-e teamă de cele pe care le voi spune (și asta), ci mai ales pentru că simt că nu te cunosc și că nu te-am cunoscut niciodată (și dacă mă gândesc așa, simt un fel de agresivitate care mă face să mă opresc din scris), dar mai ales simt că nu știu ce să-ți spun.

Acum câteva luni am găsit din întâmplare un teanc de fotografii zimțate și îndoite de vreme în care ești tu, un copil andru brunet și frumos. Dacă mă gândesc la tine, ca la cel din poze, pot vorbi cu tine, pentru că văd în tine o făptură firavă cu care aș putea sta față în față, doar să vorbesc, să o ascult și să mă asculte...

Tu nu ești un om rău, eu știu asta. Dar lucrurile pe care le-ai făcut de-a lungul vieții, lucruri care au avut repercusiuni asupra mea, omul de astăzi, mă fac uneori să te văd ca pe un om rău și întunecat, însă cel mai adesea mă fac să nu te văd deloc.

E ca și cum te-aș fi șters cu radiera la un moment dat al existenței mele, iar acum încerc să te reconstitui din urmele lăsate de gumă pe hârtie. Dar oricât m-aș strădui, nu-ți pot reda trăsăturile tale adevărate, greutatea pe care ar trebui să o ai în viața mea. Pentru că, deși simt că relația cu mama a fost grea și plină de abuzuri și de traume și de ură, relația a existat. Dar cu tine simt că nu am avut niciodată nici o relație. E ca și cum te-aș fi scos din inima mea, de tot, cu rădăcină cu tot. Datorită Seminarului iertării și terapiei, tu ai început să capeți o

formă, dar totul e încă mult prea difuz, iar ce mă șochează este că ceea ce simt eu nu are nici o legătură cu omul pe care îl văd astăzi în fața mea. Știi, uneori vorbesc cu D. despre tine și rămân cu gura căscată când văd ce vede el, cât de uman, de vulnerabil te vede... nimic din ce văd eu, absolut nimic.

Nu știi ce-mi vine să-ți reproșez mai întâi, tată. Că nu am amintiri legate de tine? Că s-a șters totul? Că nu exiști decât din ceea ce mai mult mi s-a povestit. Că uneori imaginea ta se suprapune cu cea a lui tataie care a fost, cu succes, un înlocuitor de tată. Că mă străduiesc, că găsesc ceva și, dincolo de câteva frânturi de amintiri, nu prea găsesc mare lucru. Cel mai frumos lucru pe care mi-l amintesc e de demult, când ai venit să mă iei de la grădiniță. Atunci eu ți-am sărit în brațe și știu că și tu te-ai bucurat, pentru că m-ai învățat mult în aer. Și eram mândră, oare de tine sau de faptul că am și eu un tată? Dacă ar fi să numesc cea mai frumoasă amintire legată de tine, scotocind prin noianul de dureri și resentimente din inima mea, probabil că asta ar fi amintirea pe care vreau s-o păstrez despre tine. Imaginea unui tată care se bucură atât de mult să-și vadă copilul ieșind de la grădiniță, încât îl ridică în brațe și-l învâрте în aer... E incredibil, nu? Și ce mai râdeam amândoi!

Tot ce am scos din mine, în timpul terapiei și a Seminarului iertării, mă năucește, pentru că nu înțeleg unde este omul acela astăzi. Cine e omul de astăzi? Știi, de când te binecuvântează, am început să simt o oarecare înțelegere față de tine și chiar un fel de căldură uneori, dar totul se izbește de un zid invizibil de sticlă, prin care ne putem privi, dar nu ne putem atinge. Chiar și

astăzi, când mă îmbrățișezi sau mă pupi, mimez acel act convențional și social, dar eu nu simt nimic, nimic.

Dragul meu tată, cred că mai mult te urăsc decât te iubesc sau, cel puțin, dacă verbul la prezent nu mai este justificat, cred că în decursul vieții mele mai mult te-am urât decât te-am iubit. Te-am urât și mi-a fost frică de tine. Te-am urât pentru scandalurile tale, pentru felul în care o băteai pe mama și cu cât strigam la tine eu și C., cu atât o băteai mai tare. Cum ai putut, măi omule, să tragi cu pumnii și cu picioarele într-o femeie însărcinată? La mine nu te-ai gândit? Eu eram acolo, în burta ei... Cum ai putut s-o iei de păr și s-o târâi pe balcon și să urli: „Te dau cu gâtul în jos, nenorocito”? Ce-a fost în mintea ta când URLAI LA NOI de pe balcon, cu mama în mâinile tale? Tu știi cum arătai? Erăi un monstru transpirat, cu ochii sticlind, roșu-vinețiu la față. Și erai tatăl meu. Da, în clipele când scriu rândurile astea, pulsul mi-e accelerat și bătăile inimii s-au întetit și în mine ceva se împotrivește și se zvârcolește. Ce era în mintea ta când vedeai de pe balcon doi copii urlând disperăți în cameră. Cred că atunci am încetat să te mai privesc pe tine. Ochii mei deja o vedeau pe mama căzând de la etajul nouă, o vedeam zob pe trotuar, cu lumea adunată în jurul ei, așa cum s-a adunat lumea în jurul mamei lui M., fetița de la zece, când mama ei s-a aruncat (?) pe geam. Mă vedeam plângând după mama, tânjind după mirosul ei pe care nu aveam să-l mai simt, dar mai ales, mă vedeam condamnată să trăiesc lângă tine, cu tine, iar perspectiva asta mă înțepenea de frică.

În mintea mea ai o mie de chipuri. În nici unul dintre ele nu-l recunosc pe tatăl meu. Flash-uri grotești

și greu de dus. Dacă ai ști tu, tată, cât timp mi-a luat să-mi dau seama că, fără să știi, m-ai programat să-L văd pe Dumnezeu cu trăsăturile tale, să-L văd absent și nepăsător și, mai ales, abuzator, ca tine.

Nu știi ce vezi tu când mă privești. Știu că în felul tău mă iubești și ești chiar mândru de mine, dar acum înțeleg că felul acesta de a iubi nu e reciproc. Și Îți mulțumesc lui Dumnezeu că pot spune lucrurilor pe nume. Îți sunt recunoscătoare pentru ajutorul pe care mi-l dai când plec în vacanțe și las casa în grija ta, pentru micile reparații, pentru respectul cu care îmi tratezi lucrurile. Îți sunt recunoscătoare din toată inima! Dar nu știu dacă te iubesc, nu știu cum să te iubesc și ce înseamnă iubirea față de tată. Iar ceea ce crezi tu că e iubire, ceea ce ai crezut mereu că a fost iubire, NU E. A fost doar ideea iubirii, a fost respect amestecat cu frică, dar nu a fost iubire. Trupul și inima mea se revoltă!!! Când suntem împreună, ca să te suport, eu te binecuvântez din toată inima mea, cu toată durerea mea. Și atunci știu că inima mea vorbește inimii tale. Și atunci știu că îți pare rău și că ai vrea să repari într-un fel tot ce mi-ai făcut. Mi-e milă de tine, tatăl meu drag, mi-e milă de ce va spune la Judecată tot neamul ăsta pe care îl port în sânge. Știu că adesea te așteptai să-ți fac reproșuri, de multe ori te-ai justificat în fața mea fără să fie cazul, și pentru niște acțiuni care o implicau pe mama, nu pe mine. De multe ori ea însăși mi-a cerut să te cert, să te „judec” – ca să o citez – și când a văzut că nu fac asta, m-a aruncat în brațele tale, „tăticuțul cel iubit”. Nu-mi vine să te scuz, dar nu-mi vine nici să te acuz, deși sunt atât de intrigată de „cum a fost posibil?” Simt revoltă. Că nu ți-a păsat, că nu te-a interesat o

clipă de soarta mea atunci când ai părăsit-o pe mama (și implicit și pe mine). Dar brusc ți-ai amintit de mine când v-ați împăcat și ai venit acasă după aproape un an de absență cu aceleași pretenții – de a fi respectat ca tată. Simt ciudă că ziua mea a trecut atunci fără ca tu să-mi fi dat un telefon și am așteptat cu toată ființa mea să mă suni, să-mi arăți că-ți pasă, să-i arăți și mamei că-ți păsa... Revoltă că nu te-a interesat niciodată de soarta mea, nu numai că nu mă ajutai la teme, dar nu arătai nici un minimum de interes sau de curiozitate față de ceea ce făceam eu. Nu te-ai întrebat niciodată ce mănânc, ce îmbrac, ce învăț, ce simt? Ciudat că mergeai la ședința cu părinții numai pentru că erai trimis de mama, iar acolo mimai un interes față de persoana mea, care în viața de acasă lipsea cu desăvârșire. Nu ai știut niciodată ce muzică ascult, ce filme îmi plac, ce citesc, cine sunt. Simt o durere grea în piept, o tristețe covârșitoare, regretul de a nu avea nici măcar o amintire concretă legată de tine, un soi de dezgust, uneori, pe care-l dezgrop în timpul terapiei ca să mă vindec, un dor adânc de tatăl meu cel absent din viața mea.... și milă. Multă milă.

Mi-e milă de omul care ești, văd negarea în care ne-am învăluit, eu ca să mă protejez, tu ca să uiți, toată familia noastră, ca să fie altceva decât este... O văd și, chiar dacă nu ajung dincolo de ea, eu i-o dau lui Dumnezeu. Ia-o Tu, Doamne, așa cum mi-ai luat de pe umeri atâtea vini imaginare și rușini și frici și m-ai născut din nou la o altă viață, altfel decât tot ce puteam eu să-mi imaginez că există.

Binecuvântează-l, Doamne, pe tatăl meu. Și iartă-mă că nu pot vedea un tată în el, mai ales acum, când știu

că Tatăl meu ești Tu. Binecuvântează-l pe omul acesta chinuit care m-a iubit în felul lui, care poartă pe umeri blestemele și traumele unui trecut de mult îngropat. Ajută-l și ajută-mă să recuperăm ceva, dacă ne este de folos, ca să ne putem privi în ochi, măcar la Judecată. Amin.

Fata verde

Doamne, iată, copiii scriu încă scrisori părinților lor, dar Ți le expediază doar Ție, prin mine...

Primește, Doamne, prinosul acestor inimi care abia acum învață, de la Tine, iubirea și revarsă-l cu milă și în inimile sărmanilor lor părinți!

Cu durere, dar și cu nădejde și recunoștință,
Maica Siluana

***Doamne, ajută-mi să cobor în străfundurile
mele și să-mi vorbesc mie, fetiței care eram***

Dragă D.,

Mai întâi iartă-mă că îți scriu așa târziu. Abia acum, când am 41 de ani. Uff, ce a mai trecut timpul ăsta!

Te văd când erai mică, pe canapea, gbemuită lângă mama ta, care citea, cuminte, fără să spui nimic. Te văd mai ales odată, când mama era bolnavă, îi tremurau mâinile, era îngrijorată, s-a dus la spital. Apoi ți-a zis că a fost un sindrom nervos, că a învățat prea mult.

Altă dată când ea iarăși citea, iar tu trebuia să îți faci exercițiile pentru ochi. Nu vedeai mai nimic. I-ai spus mamei, care, ocupată cu ale ei, a zis să continui totuși.

Te simțeai singură și neglijată, te făceai parcă și mai mică. Îmi pare rău pentru tine, că nu ți-au acordat atenție, că nu au vorbit cu tine, că nu te-au întrebat și pe tine ce probleme aveai tu în mintea ta de copil.

Iar pe canapea, în liniște, cu mama ta alături, care cred că aștepta să plece la maternitate, era gata să nască.

Cred că de fiecare dată simțeai și neliniștea ei.

Of, cu sindromul... Îmi pare rău că, din cauza învățaturii, mama ta ne-a neglijat. Vezi să nu faci și tu la fel cu băiatul tău. Cât de important ar fi fost să îți acorde un zâmbet, o privire, o întrebare, să se oprească un moment doar din treburile ei și să se uite cu adevărat la tine (nu numai dacă ai mâncat etc.).

O iert, Doamne, pe mama. Bindecuvântează-o, Doamne, pe mama. Ajută-mă să nu uit copilul meu din cauza învățaturii și profesiei.

Mai țin mine că o iubeai pe surioara ta bebeluș și, neștiind să îți exprimi dragostea, o strângeai de mână. Doamne, ce înseamnă asta? Înseamnă că mama ta nicio dată nu te-a drăgălit, nu te-a mângâiat, că altfel sigur ai fi imitat, ai fi știut să faci și tu la fel. Înseamnă că sigur nici pe sora ta...

Ajută-mă, Doamne, să o iert pe mama mea că nu știa să ne acorde afecțiune.

Îmi amintesc că erai bucuroasă când dormeai la prânz, alături de mama ta pe canapea. Nu mai desfăcea canapeaua, și atunci se înghesuia lângă tine, te lua în brațe. Of, erau singurele momente când te lua în brațe. Îmi pare rău, D., pentru tine că nu ai avut mângâieri și drăgăliri și că din cauza asta îți lipsesc așa de mult, dorești să fii luată în brațe, protejată, mângâiată.

Îmi pare rău și pentru faptul că erai așa de serioasă. O văd pe nepoțica mea care cântă, dansează, se învârtește, spune prostioare. Uf, niciodată nu ai avut curajul să faci asta. Niciodată nu ai avut curajul să spui o prostioară, să încerci să atragi atenția, dragostea, celorlalți.

Ai rămas liniștită în colțul tău... consolată că nu ești luată în seamă. Uf, ce rău îmi pare pentru toată copilăria pierdută, pentru faptul că te-ai închistat așa de devreme, că nu ți-ai permis să fii tu, să trăiești copilăria, cu toate prostiuțele, experimentările ei, cu toate jocurile ei.

Îmi pare rău pentru tine. Te iubesc... orice copil merită să fie iubit și ajutat să crească. Eu te iubesc și aș vrea să îți dau măcar acum dragoste, înțelegere, încurajări, să te încurajez mai ales să trăiești, să experimentezi, să te autorizezi să greșești. Asta este: nu aveai voie să greșești, trebuia să nu superi pe nimeni, să fii cuminte, să nu atragi atenția sau mânia celor mari.

Uf. Măcar acum eu o să te las să experimentezi, să-ți asumi riscuri și să accepți că ai voie să greșești, să nu fii perfectă, să fii tu însăși.

Mai știu o durere de-a ta. Aveai ochelari, de mică, de la grădiniță. Două amintiri: când ți-a zis L. că îți scoate și ochiul celălalt și când G. te-a făcut aragaz cu patru ochiuri. Nu ai răspuns nimic, considerai că nu ai ce răspunde, că asta e, ești inferioară fiindcă ai ochelari.

Uf, D., iarăși minte de copil. Ai crezut că ești inferioară, doar fiindcă nu vedeai bine cu un ochi. Atunci cine nu este inferior? G., care avea note mici, nu ar fi inferioară și ea dacă ne-am gândi așa? Toți suntem diferiți, avem limitele noastre, defectele noastre fizice, sufletești.

Îmi pare rău că ai suferit atât considerându-te inferioară. Acum sunt ochelari frumoși (nu negri ca ai tăi, cu rama groasă, că nici nu ți se mai vedea fața și păreai și mai serioasă decât erai), și copiii nu mai sunt poate așa complexați. Îmi pare rău, D., că nu ți-a explicat poate mama ta mai bine că nu erai inferioară și cum să răspunzi răutăților copiilor. E drept că l-a certat pe L.

D., acum știu că ai crescut și că nu mai ești complexată din cauza vederii. Măcar cu asta am crescut. Bravo, D., pentru maturitatea ta. Scuză-mă că sunt încă ironică.

Uf, D., am să îți mai scriu, acum trebuie să mă duc la culcare.

Te rog, ține minte că te iubesc, și mai ales că Domnul te iubește. Doamne, vindecă Tu rănilor copilei aceleia mici, că numai Tu poți să vindecă sufletele noastre. Ajut-o tu să crească, pentru că mare nevoie am de ajutorul ei. Eu promit că o să mă gândesc mereu la ea, că o să o iubesc, că o să am grijă de ea, că o să o încurajez, și sper să nu o mai rănesc eu însămi. Sper, Doamne, cu ajutorul Tău, să fiu mai înțeleaptă și să îi fiu un mai bun îndrumător decât până acum.

Ajută-mă, Doamne!

D.

Dragii mei care sunteți părinți,

Învățați din aceste mărturii că un gest mic poate fi o mare dovadă de iubire!

Oamenii, mai ales copiii, au nevoie de dovezi de dragoste prin ochii și mâinile noastre și nu doar prin obiectele pe care le oferim.

Cu drag și rugăciune,
Maica Siluana

Mi-am amintit de modul în care am primit vestea că mama o să mai aibă un copil

În primul rând, ar trebui să vă mulțumesc, Măicuță, pentru că, de nu-mi spuneai dvs. că ceea ce pățimesc la ora actuală (tulburările de alimentație și senzația că m-am blocat, că nu mai sunt în stare să fac nimic) sunt din cauza laturii mele senzuale, pe care o neg, nu mi-aș fi dat seama. De aproape o lună mă tot gândeam ce anume din viața mea m-a marcat atât de mult și mi-am amintit o serie de persoane și evenimente dureroase, dar se pare că alta este problema.

Când mi-ați spus asta, mi-am dat seama că aveți dreptate, că sunt rece, rezervată față de oameni și că nicio dată n-am făcut nici cel mai mic gest de afecțiune din toată inima. Parcă aveam ceva care mă ține... o rezervă. Până și mama, când voia să mă îmbrățișeze, când o apucau pe ea momentele de „afecțiune”, făcea asta aproape cu forța.

Sinceră să fiu, nu m-am gândit niciodată la asta ca la o problemă. Mă gândeam că așa sunt eu.

Dar în noaptea ce a urmat după ce am citit mail-ul pe care mi l-ați trimis, m-am trezit plângând și mi-am amintit ceva din copilăria mea, ceva ce uitasem cu desăvârșire.

Pe mine și pe fratele meu cel mai mare ne-a crescut bunica (mama mamei), pe mine de la vârsta de un an și pe fratele meu de la trei luni. Părinții mei veneau din când în când la noi să ne vadă (o dată pe lună sau poate mai rar), stăteau o zi, două și apoi plecau. Ne mai luau la ei când erau în vacanță.

Mi-am amintit de modul în care am primit vestea că mama o să mai aibă un copil. Aveam patru ani atunci.

Când a venit mama, probabil că era în lună mare (îmi amintesc burta ei „umflată”... încerc să vă spun cum am perceput atunci). Nu știu dacă am fost reticentă de la început, din momentul în care mi-a spus, dar mi-aduc aminte că am lovit-o în burtă și atunci mi-a zis că dacă eu fac așa o să facă un alt copil și o să-l iubească pe el și n-o să mă mai iubească pe mine.

Îmi mai amintesc că îi ziceam că, dacă o să facă un alt copil, o să-l arunc în ududoii (un fel de vâlcea).

Ideea este că mama a plecat și eu tot timpul acesta am sperat să i se „desumfle” cumva burta și să fie totul în regulă. Îmi amintesc că îl întrebam pe fratele meu în legătură cu viitorul copil și el îmi spunea că mama o să-l iubească pe el și n-o să ne mai iubească pe noi.

Îmi mai amintesc de șocul pe care l-am avut când a venit mama cu copilul, și de gândul pe care l-am avut atunci în cap: „Acum are un alt copil pe care să-l iubească”. Știu că am plâns atunci și n-am vrut să mă duc la mama să vorbesc cu ea, că m-a puțat cam cu forța și m-a lăsat așa.

Acela a fost momentul în care m-am supărat pe mama, și de atunci am început să fiu așa rezervată, să nu mai las pe nimeni să se mai apropie de mine.

Acum, când mi-am amintit asta, parcă am trăit din nou durerea pe care am trăit-o atunci (câteva zile am tot plâns). Azi m-am mai liniștit. Am fost și m-am spovedit, și m-am împărtășit, și tot timpul cât am stat la slujbă m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute să o iert pe mama. Nu cred că am reușit, dar mi-e mai bine acum.

*Doamne ajută și vă mulțumesc,
Un copil pe Cale*

Draga mea Copilă,

E minunat ce-mi scrii. E minunat că realizezi ce ți se întâmplă și ce ai de făcut pentru a înainta pe Cale. E minunat că vrei să cauți mai întâi Împărăția, crezând că vei primi restul, adică tot ce-ți mai dorești, ca un adaos, ca dar, ca un prinos al iubirii Împăratului. Adică, învățând să-ți ierți mama pentru acele răni făcute copilului care ai fost, te vei elibera de dependența de mâncare. Această dependență e caracteristică multor copii care n-au fost iubiți, sau li s-a părut că nu sunt iubiți, de mamele lor. Ei caută mereu să-și astâmpere foamea nepotolită (bulimie) de acea iubire pe care o simțim mai întâi de la „sânul mamei”, acea iubire dulce și necondiționată de fapte și merite, sau aleg să-și pedepsească mama și propria feminitate prin anorexie. E o formă a cumplitei tragedii a omului care și-a pierdut rânduiala ierarhică a puterilor sufletului și încearcă să-și îplinească nevoi de la un nivel superior al sufletului, prin lucrările unui nivel ierarhic inferior: nevoile duhovnicești prin sentimente, nevoile afective prin substanțe...

Nu va fi ușor, Copila mea, dar vei birui, pentru că dorești asta și ești hotărâtă să fii onestă și harnică și, cu adevărat, te-ai săturat de suferință,

Cu dragoste și binecuvântare,
Maica Siluana

***Eu pot cu Tine să fac voia Ta și să Te slăvesc
și să fiu bucuroasă și slobodă de orice m-ar
împiedica să fiu bucuroasă cu și în Tine!***

*Da, Doamne, accept și conștientizez că m-am născut
din părinți săraci și fără educație înaltă și nu din alți*

părinți pe care mi i-aș fi dorit. Accept cu durere că tatăl meu a fost robit alcoolului și umbla nespălat și nu m-a îmbrățișat niciodată, că nu s-a străduit să se lupte cu neputințele lui pentru a ne ajuta să ne formăm ca oameni integri din toate punctele de vedere. Accept că mama mea vorbea mult cu oricine, că o uram deseori pentru asta și că am preluat / învățat necontrolul limbii de la ea.

Mi-am format din copilărie mentalitatea că eu n-am, că ceilalți trebuie să-mi dea. Această mentalitate m-a chinuit și m-a făcut inactivă și mi-am plâns de milă. M-am îndreptățit tot timpul, i-am acuzat pe ceilalți: eu sunt bună, n-am nici o vină că m-am născut săracă, merit să mi se dea bani, cele necesare. Atenția mea a fost concentrată asupra celorlalți, cât mi-s ei de datori și ce rău s-au purtat cu mine...

Ei, Doamne, dar acum am descoperit cu harul Tău că Tu mi-ai dat, și că mi-ai dat enorm de mult, mi-ai dat tot ce trebuie ca eu să fac voia Ta. Și îmi dai și ajutor să fac voia Ta și eu pot cu Tine să fac voia Ta și să Te slăvesc și să fiu bucuroasă și liberă / slobodă de orice m-ar împiedica să fiu bucuroasă cu și în Tine. Binecu-vântează, Părinte, și mă iartă! M-ai chemat la viață ca femeie – ce dar minunat! Femeia – o ființă delicată, menită să mângâie și să bucure, să strângă la piept... să poarte viața, să fie împreună aducătoare de noi oameni pe acest pământ! Situația în care m-am născut m-a înăsprit. M-am negat până acum, nu m-am acceptat ca femeie, aveam exemplul mamei, care a dus greul familiei, al nașterii și creșterii celor zece copii, al acceptării tatălui meu, care o băga în seamă doar când avea o necesitate hormonală și, pe deasupra și beat. Situația aceasta mi-a creat repulsie și am urât că m-am născut femeie,

pentru că vedeam situația mamei mele. Uite, Doamne, zgura aceasta s-a pus peste sufletul meu, peste ființa mea. Disprețul pentru bărbat / familie, copii în special, a dat la mine în comoditate / lene și fuga de responsabilitate. Adesea petreceam ore în șir proiectându-mi în imaginar viața pe care mi-aș fi dorit s-o duc pe viitor lângă un Făt-Frumos curat, care să-mi ofere toate cele necesare unui trai bun.

Îmi spuneam că eu n-am să mă căsătoresc decât după ce mă realizez în carieră, după ce îmi asigur o stare materială, după ce văd lumea... și nu vreau copii. Prefer să fac abțință (ce drăcesc gând: că voiam să mi se dea atenție de către bărbat, să mă iubească duhovnicește, așa ca pe ceva prețios, dar fără să-mi ceară ceva în schimb, fără să am de lucru cu copiii).

Iată-mă acum mamă a doi copii, în curând trei... Doamne, Tu m-ai chemat la viața femeie și ai pus în mine puterea de a-mi îndeplini această chemare. Te binecuvântează și Te rog să rupi toate lanțurile cu care am fost legată până acum, să mă slobozești de apucăturile de până acum și să mă faci liberă și sănătoasă, pentru a-mi îndeplini chemarea de femeie, de soție și de mamă!

C.

Copila mea dragă,

Minunat lucrează Dumnezeu cu omul dacă acesta pricepe logica Lui și se îndură să facă cele ce i se cer pe Cale.

Sunt tare bucuroasă că ai pornit bine la drum și că nu te sperie că acesta, drumul tău pe Cale, trece prin